

במדבר איש על דגלו...

הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ', מרצה בכיר

מאמינים אנו כי כל דעביד רחמנא **לטב עביד**. אין לנו הבנה בחשבונות שמים כי קטנים אנו מלהבין עוצם גודלו ועומק מעשיו יתב"ש. הטיב הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע לבטא "אילו הייתי מבינו – לא יהיה לי עוד לאלוקים אלא לחבר ועמית..." מוטבע בנוו לנסות בכל זאת להציץ ולהבין, **למציאת הטוב שבכל דבר**.

ברוך השם, עם שוך חרדת המגפה וחזרה מדורגת וזהירה לשגרת החיים, אומרים הורים רבים "אמת כי השהייה הרציפה בבית עם הילדים אינה קלה. 'הבית צר, סגור ומסוגר כמבצר, כל ילד אוצר אך מרעיש כצרצר הכלוא במעצר, וכי יד ה' תקצר?' אך ב"ה ימי הפסח עברו **ב'התגבשות'**, התקרבונו זה לזה, בלימוד ותפילה, בעשייה והפעלה, 'בחוגי בית' של יצירה, בישול ואפייה. 'זמן' לא היה חסר, והיה לנו 'זמן' לילדינו.

כעת חוזרים ב"ה ללימודים. הבה נמשיך בקשר האיתן והקבוע עם ילדינו! **אין תחליף להורים**, כאלה שמלווים את בניהם ובנותיהם בכל צמתי החיים. לא הורים 'טכניים' בלבד, שמגדלים, משיאים, רוכשים ומשלמים. אלא הורים שמקיימים שיח, מקשיבים ומייעצים, ושותפים להחלטות. ונפשם קשורה בנפשם.

להורים - מקום חשוב בעולמם של הילדים. ולמחנכים - אף להם מקום חשוב ומקודש. אל להם להחליף אלו עם אלו. בכדי שקומת האדם תגבה כראוי, על שניהם, ההורים והמחנכים, לפעול בתיאום ובשותפות. עליהם ללמוד את **קווי הגבול בין התפקידים**. מתי עזרה 'לצד האחר' מהווה עזרה, ומתי היא כבר נחשבת להפרעה במילוי המשימה. בפרשתנו נא' **וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהְרֵן וּמִשֶׁה**, והתורה מונה ומפרטת את בני אהרן בלבד. מכאן דרשו חז"ל כי המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו **וְלִדּוֹ** (סנהדרין י"ט). אמנם יש למשה מקום חשוב בפיתוח בני אהרן, אך אינו 'כובש' מקום אביהם! אהרן הוא האב, **ואף** משה קרוי כך.

יש ואב טרוד בענייניו ועסקיו. אינו פנוי להנחלת תורה לבנו, הונהג כי ימנה 'שליח', מלמד תשב"ר, ללמד בנו תורה. אך אין האב נפטר מאחריות רוחנית על בנו! וכי, לאחר אריכות ימי אביו, יכול הבן, הטרוד בענייניו ועסקיו, 'למנות שליח' להתאבל על אביו? ישב **השליח** שבעה ודש בגדו קרועה, **הבן** יבוא לנחמו...

בפרשה לומדים על **מינויי הלויים לשרת בקודש**. בשלהי הפרשה מזהירים לבל יחליפו

הלווים ביניהם בתחומי עשייתם. הגמרא (ערכין י"א) מספרת כי רבי יהושע בן חנניה, שהיה לוי, הלך אצל רבי יוחנן בן גודגדא, אף הוא מן הלויים, לסייע לו בהגפת שערי המקדש. אמר לו "בני, חזור לאחוריך! שאתה מן המשוררים ולא מן המשוערים". שמעתי לדרוש, כי נפש האדם זקוקה ל"שירה" כמו גם ל"נעילת שערים". ילד זקוק לחוויות ושמחה מרוממת, ועם זאת – לגבולות ברורים ונעולים. כאשר רבי יוחנן מזהיר את רבי יהושע, קוראו 'בני', ללמדנו כי יש **ללמוד מן הזקנים** דרכי חינוך נאותים, הכוללות 'חלוקת תיקים' בין ההורים לבין המחנכים, מתי 'הערת הורה' פוגעת, ומתי 'מעורבותו' מועילה, ומתי 'התערבות מחנך' – מקלקלת.

חז"ל אומרים שמלאכי השרת ראו את מחנה ישראל **מאורגן בדגליהם על צבאותם**, ראו וקינאו. גם ב'מלאכת שמים', חינוך הבנים, יש סדר. להורים יש אחריות על בנם. למחנך יש אחריות על תלמידו. איש על דגלו, בשירה ונעילת שערים. לא מחליפים **מפתח** סול, אלט ודו, **במפתח** שער. **יחד קוצרים נחת** בס"ד.

בהצלחה בעבודת הקודש!

יחיאל מיכל מונדרוביץ'

123ymm@gmail.com